

"W świetle Chrystusa zmartwychwstałego, 2 kwietnia roku Pańskiego 2005, o godzinie 21:37 wieczorem, gdy sobota dobiegała kresu i weszliśmy już w Dzień Pański w Oktawie Wielkanocy i Niedzielę Bożego Miłosierdzia, umiłowany Pasterz Kościoła Jan Paweł II przeszedł z tego świata do Ojca. Jego odejściu towarzyszył modlitwą cały Kościół, zwłaszcza młodzież".

To słowa z dokumentu, który zgodnie z tradycją towarzyszącą pochówkom papieży, został włożony do trumny. Dokument ten zamyka zdanie: „**Jan Paweł II pozostawił wszystkim niezwykle świadectwo pobożności, świętego życia i powszechnego ojcostwa**”.

Przy łożu papieża umierającego w papieskich apartamentach byli jego najbliżsi współpracownicy m.in.: abp Stanisław Dziwisz osobisty sekretarz papieża, ks. prof. Tadeusz Styczeń, jego uczeń z KUL, ks. prałat Mieczysław Mokrzycki i opiekujące się Janem Pawłem II na co dzień siostry sercanki. Obecna była także dr Wanda Póltawska, którą z ks. Wojtyłą łączyła wieloletnia współpraca i przyjaźń.

Trumnę z ciałem papieża wystawiono w bazylice św. Piotra. Od 3 kwietnia do czasu pogrzebu hołd Zmarłemu złożyło ponad 3 mln osób z całego świata, którzy – dzień i noc – stali często wiele godzin w ogromnej kolejce, by przez chwilę i po raz ostatni spojrzeć na Papieża i pomodlić się za niego.

Pogrzeb Jana Pawła II, który miał miejsce 8 kwietnia 2005 roku w Rzymie, stał się największym w dziejach świata zgromadzeniem najważniejszych przedstawicieli ziemskiego globu. W pożegnaniu papieża Wojtyły wzięło udział dwieście oficjalnych delegacji z szefami państw i rządów oraz przedstawicielami rodów królewskich i książęcych, przywódcami wyznań i religii z całego świata i szefami największych organizacji międzynarodowych.

Podczas liturgii pogrzebowej ponad Placem św. Piotra powiewało kilka wielkich transparentów z hasłem „Santo subito”, czyli „Święty natychmiast”. W ten sposób wierni dali wyraz swemu przekonaniu o świętości papieża oraz temu, że Kościół powinien potwierdzić to oficjalnym wyniesieniem Jana Pawła II na ołtarze.

Już 13 maja 2005 r. ogłoszono decyzję nowego papieża, Benedykta XVI, by w przypadku Jana Pawła II odstąpić od wymaganego przez przepisy kościelne okresu 5 lat od śmierci danej osoby i rozpocząć jego proces beatyfikacyjny. Ogłoszenie dokumentu (wydanego przez Kongregację ds. Kanonizacyjnych już dzień po pogrzebie papieża Wojtyły) nastąpiło 13 maja podczas

spotkania nowego papieża z duchowieństwem rzymskim w bazylice św. Jana na Lateranie. Decyzję Benedykta XVI przyjęto długotrwałą owacją. 2 kwietnia 2006. r, w tej samej bazylice, w obecności wikariusza generalnego Rzymu kard. Camillo Ruiniego, nastąpiło zamknięcie procesu beatyfikacyjnego na szczęblu diecezji rzymskiej, po czym przekazano całą dokumentację sprawy Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych.

Oficjalne rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego w diecezji rzymskiej miało miejsce 28 czerwca. Postulatorem sprawy został mianowany polski kapłan ks. Sławomir Oder, od kilkunastu lat pracujący w Wikariacie Rzymu. W związku z tym, że Sługa Boży Jan Paweł II kilkadziesiąt lat życia spędził w archidiecezji krakowskiej, proces rogatoryjny (czyli pomocniczy) wszczęto także tam – 4 listopada 2005 r. w katedrze na Wawelu, pod przewodnictwem bp. Tadeusza Pieronka.

Ponieważ Karol Wojtyła spędził kilkadziesiąt lat życia w Krakowie, swoje świadectwa o nim złożyły pod przysięgą osoby, które go znały go jako studenta, następnie robotnika, kapłana i biskupa krakowskiego. Nieoficjalnie wiadomo, że podczas procesu rogatoryjnego przesłuchano ponad 100 świadków – głównie w Krakowie, a ponadto w Wadowicach, Warszawie i Lublinie. Zgodnie z przepisami prawa kanonizacyjnego pytania stawiane świadkom zadawane są według schematu, który jest dostosowany do danego procesu. Każdy świadek składał przysięgę zachowania w tajemnicy zdawanych im pytań i udzielanych odpowiedzi. Proces rogatoryjny zakończono 1 kwietnia 2006 r. Całą dokumentację złożoną głównie z przetłumaczonych na język włoski zeznań świadków, opieczętowano i wysłano do Watykanu.

Pytania stawiane świadkom w procesie beatyfikacyjnym dotyczą m. in. znajomości ze sługą Bożym i źródeł wiedzy o jego życiu. Świadkowie pytani byli także o motywacje, jakimi się kierują zeznając przed trybunałem. Później odpowiadali na szczegółowe zagadnienia dotyczące życia kandydata na ołtarze, począwszy od narodzin i chrztu, przez okres dorastania, wykształcenie, wybór stanu życia, cechy osobowości, aż po okoliczności jego śmierci. Członkowie trybunału interesują się także faktami ponadnaturalnymi związanymi z życiem sługi Bożego i szczególnymi darami i cnotami. Pytają także o to, czy w chwili śmierci kandydat na ołtarze cieszył się opinią świętości oraz o kult, jakim jest otaczany.

Zgodnie z procedurami beatyfikacyjnymi, wierni zostali zachęcani aby przekazywali Trybunałowi Diecezjalnemu Wikariatowi Rzymu „wszelkie informacje, które mogą zawierać jakiegokolwiek elementy przemawiające na korzyść bądź przeciwko opinii świętości” Jana Pawła II. Prośba taka wisiała na bramie Wikariatowi Rzymu, a także Krakowskiej Kurii Metropolitalnej. Ogłoszono ją także w prasie katolickiej.

Przesłuchania świadków w procesie beatyfikacyjnym są tajne. W przypadku Jana Pawła II Trybunał Rogatoryjny zbierał się 29 razy, jedynie pierwsze i ostatnie posiedzenia miały charakter uroczysty i były otwarte dla wszystkich chętnych. Wedle podobnych zasad toczyły się przesłuchania procesowe w Watykanie. Zgodnie z procedurami kościelnymi pytania stawiane świadkom w procesie beatyfikacyjnym zadawane są według schematu, który jest dostosowany do danego procesu. Każdy świadek składa przysięgę zachowania w tajemnicy zdawanych im pytań i udzielanych odpowiedzi.

Wiadomo, że pytania stawiane w procesie dotyczą m. in. znajomości ze sługą Bożym i źródeł

wiedzy o jego życiu. Świadkowie pytani byli także o motywacje, jakimi się kierują zeznając przed trybunałem. Później odpowiadali na szczegółowe zagadnienia dotyczące życia kandydata na ołtarze, począwszy od narodzin i chrztu, przez okres dorastania, wykształcenie, wybór stanu życia, cechy osobowości, aż po okoliczności jego śmierci.

Niezbędnym elementem wyniesienia Sługi Bożego na ołtarze jest cud dokonany za jego wstawiennictwem. W przypadku Jana Pawła II za taki uznano przypadek uzdrowienia 40-letniej francuskiej zakonnicy Marie-Simone Pierre ze zgromadzenia Małych Sióstr Macierzyństwa Katolickiego, a uleczonej z choroby Parkinsona.

Postulator w procesie beatyfikacyjnym ks. Sławomir Oder wielokrotnie potwierdzał, że Trybunał Diecezjalny Wikariatu Rzymu jest w posiadaniu kilkuset świadectw dotyczących uzdrowień za wstawiennictwem Jana Pawła II. Zaznaczał przy tym, że nawet gdyby sprawa francuskiej zakonnicy nie została przez ekspertów medycznych zakwalifikowana jako cudowne uzdrowienie, to istnieje bardzo wiele przypadków, co do których występuje bardzo poważne domniemanie, iż są cudami.

16 listopada 2009 r. obradowała komisja kardynałów w sprawie beatyfikacji Jana Pawła II. Na zakończenie przegłosowano decyzję o skierowaniu do Benedykta XVI prośby o wyniesienie polskiego papieża na ołtarze. Obrady kardynałów w takich przypadkach objęte są tajemnicą, niemniej wedle niektórych doskonale zazwyczaj poinformowanych watykanistów, o heroicznosci cnót papieża Wojtyły przekonani byli wszyscy członkowie komisji. 19 grudnia papież Benedykt XVI podpisał dekret o uznaniu heroicznosci cnót Jana Pawła II, który zamyka zasadniczą część jego procesu beatyfikacyjnego. Zarówno tempo w jakim wszczęto proces beatyfikacyjny jak i czas jego trwania – niespełna dwa lata od jego otwarcia – są absolutnym ewenementem w naszych czasach. 1 maja 2011 r. papież Benedykt XVI beatyfikował swego poprzednika Ojca Świętego Jana Pawła II.

Od czasu rozpoczęcia procesu beatyfikacyjnego, do biura postulatora trafiały tysiące listów informujących o łaskach otrzymywanych od Boga za wstawiennictwem Jana Pawła II. Były to, jak zaznaczał ks. Oder, „świadectwa ludzi uzdrowionych duchowo, wyzwolonych z nałogów, uleczonych z ran moralnych”. Nie brakowało też dziękczynnych pism dotyczących pojednania w rodzinie, znalezienia dobrego współmałżonka, ale też znalezienia pracy czy mieszkania. Jednym z najczęstszych wątków w dziękczynnych świadectwach wiernych z całego świata były te dotyczące poczęcia upragnionego dziecka, często po wieloletnim wyczekiwaniu i nieskutecznym, dotąd, leczeniu. Nie brakowało więc głosów, że błogosławionego Jana Pawła II szczególnie upodobałą sobie młode małżeństwa.

Jan Paweł II był człowiekiem o radosnym usposobieniu, ale, jak okazało się w trakcie procesu beatyfikacyjnego, podejmował różnego rodzaju praktyki umartwiania. Nie tylko niezwykle ściśle przestrzegał nakazanych postów, ale pościł także przed udzieleniem święceń kapłańskich i biskupich. Papież często modlił się leżąc krzyżem na ziemi, a w jego biurku znajdował się pas, którego używał jako bicia do umartwiania swego ciała.

Podczas uroczystego zamknięcia prac trybunału rogatoryjnego (pomocniczego) w procesie beatyfikacyjnym Jana Pawła II, kard. Stanisław Dziwisz powiedział: "Zanim sługa Boży wezwał

nas, abyśmy otworzyli na oścież drzwi Chrystusowi, on sam wpierw te drzwi Mu otworzył – i to od najwcześniejszych lat swego dzieciństwa. To otwieranie drzwi Chrystusowi trwało do końca życia, aż do całkowitego upodobnienia się do Zbawiciela; aż do owej chwili, w której Ojciec niebieski otworzył wiernemu Słudze drzwi swojego domu".

5 lipca 2013 r. za zgodą papieża Franciszka Kongregacja Spraw Kanonizacyjnych wydała dekret uznający cud przypisywany wstawiennictwu bł. Jana Pawła II. Zdarzył się on 1 maja 2011 r. w dniu beatyfikacji papieża Polaka na Kostaryce. Młoda kobieta, Floribeth Mora, która cierpiała na tętniaka mózgu, modliła się o wstawiennictwo Jana Pawła II i włączyła się za pośrednictwem telewizji w modlitwę całego Kościoła za niego. Pod koniec ceremonii beatyfikacji zasnęła i gdy się obudziła następnego dnia poczuła, że symptomy choroby zanikły. Wewnętrzny głos powiedział jej: "Wstań, nie lękaj się, weź swe życie na nowo". Podczas konsystorza, który pod przewodnictwem papieża Franciszka obradował 30 września postanowiono, że 27 kwietnia 2014 r., w Niedzielę Miłosierdzia Bożego, odbędzie się kanonizacja bł. Jana XXIII i bł. Jana Pawła II.

Pontyfikat świętego Jana Pawła II, trwający 26 lat, 5 miesięcy i 17 dni był trzecim co do długości w historii Kościoła. Ojciec Święty odbył 104 podróże zagraniczne, 146 podróży apostolskich na terenie Włoch, jako Biskup Rzymu odwiedził 317 z 333 parafii Wiecznego Miasta. Przewodniczył 147 ceremoniom beatyfikacyjnym, w czasie których ogłosił 1338 błogosławionych (w tym 154 Polaków) i 51 uroczystościom kanonizacyjnym ogłaszając 482 świętych (w tym 9 Polaków oraz 2 świętych związanych z Polską). Ogłosił 14 encyklik, 15 adhortacji apostolskich, 11 konstytucji apostolskich i 45 listów apostolskich. Napisał też 5 książek: Przekroczyć próg nadziei (październik 1994 rok), Dar i Tajemnica: w pięćdziesiątą rocznicę mojego kapłaństwa (listopad 1996), Tryptyk rzymski, Medytacje w formie poezji (marzec 2003), Wstańcie, chodźmy (maj 2004) oraz Pamięć i tożsamość (luty 2005).

AKT NOTARIALNY „ROGITO” PODPISANY PRZEZ UCZESTNIKÓW RYTU ZAMKNIĘCIA TRUMNY I UMIESZCZONY WRAZ Z CIAŁEM JANA PAWŁA II

W świetle Chrystusa zmartwychwstałego, 2 kwietnia roku Pańskiego 2005, o godzinie 21:37 wieczorem, gdy sobota dobiegała kresu i weszliśmy już w Dzień Pański w Oktawie Wielkanocy i Niedzielę Bożego Miłosierdzia, umiłowany Pasterz Kościoła Jan Paweł II przeszedł z tego świata do Ojca. Jego odejściu towarzyszył modlitwą cały Kościół, zwłaszcza młodzież.

Jan Paweł II był 264 papieżem. Pamięć o nim pozostaje w sercu Kościoła i całej ludzkości.

Karol Wojtyła, wybrany na papieża 16 października 1978 roku, urodził się w Wadowicach, mieście odległym o 50 km od Krakowa 18 maja 1920 roku i został ochrzczony w dwa dni później w kościele parafialnym przez księdza Franciszka Żaka.

W wieku lat 9 przyjął Pierwszą Komunię Świętą, a mając lat 18 – Sakrament Bierzmowania. Przerwał studia z powodu zamknięcia przez nazistowskich okupantów uniwersytetu, pracował w kamieniołomach, a następnie w fabryce chemicznej Solvay.

Od 1942 roku, czując powołanie kapłańskie, zaczął uczęszczać na tajne kursy formacyjne seminarium krakowskiego. 1 listopada 1946 roku przyjął święcenia kapłańskie z rąk kardynała Adama Sapiehy. Został następnie wysłany do Rzymu, gdzie zdobył licencjat i doktorat z teologii, broniąc rozprawy zatytułowanej *Doctrina de fide apud Sanctum Ioannem a Cruce*.

Powrócił następnie do Polski, gdzie pełnił różne funkcje duszpasterskie wykładając jednocześnie teologię. 4 lipca 1958 roku papież Pius XII mianował go biskupem pomocniczym w Krakowie. Na tę właśnie stolicę arcybiskupią został wyniesiony przez Pawła VI. Jako arcybiskup brał udział w Soborze Watykańskim II. Paweł VI mianował go kardynałem 26 czerwca 1967 roku.

Na konklawe 16 października 1978 roku został wybrany przez kardynałów na papieża i przyjął imię Jan Paweł II. W niedzielę 22 października uroczystie zainaugurował swoją posługę Piotrową.

Pontyfikat Jana Pawła II był jednym z najdłuższych w dziejach Kościoła. W tym czasie doszło do wielu doniosłych przemian. Warto wspomnieć o upadku niektórych reżimów komunistycznych, do czego on sam się przyczynił. Aby głosić Ewangelię podjął wiele podróży do różnych krajów świata.

Jan Paweł II pełnił posługę Piotrową z niestrudzonym duchem misyjnym, oddając wszelkie swe siły trosce o wszystkie kościoły i miłości otwartej na całą ludzkość. Częściej niż którykolwiek z jego poprzedników spotykał się z Ludem Bożym i władzami państwowymi podczas uroczystości, audiencji ogólnych i prywatnych oraz wizyt duszpasterskich.

Z miłości do młodych zainicjował Światowe Dni Młodych, które gromadziły miliony młodych ludzi z różnych części świata.

Z powodzeniem podjął dialog z żydami i przedstawicielami innych religii, zwołując kilkakrotnie spotkania modlitewne w intencji pokoju, zwłaszcza w Asyżu.

W znaczący sposób rozszerzył Kolegium Kardynalskie mianując ich 231 (plus jednego *in pectore*). Zwołał 15 zgromadzeń Synodu Biskupów: 7 sesji ogólnych i 8 specjalnych. Utworzył wiele diecezji i kościelnych jednostek terytorialnych, szczególnie w Europie Wschodniej.

Dokonał reformy kodeksów kanonicznego prawa zachodniego i wschodniego, tworzył nowe instytucje oraz zreorganizował Kurię Rzymską.

Jako sacerdos magnus spełniał posługę liturgiczną w diecezji rzymskiej i na całym świecie, w pełnej wierności Soborowi Watykańskiemu II. We wzorcowy sposób promował życie i duchowość liturgiczną oraz modlitwę kontemplacyjną, szczególnie adorację eucharystyczną i Różaniec.

Pod jego przewodnictwem Kościół dotarł do trzeciego tysiąclecia i świętował Wielki Jubileusz Roku 2000, zgodnie z wytycznymi zawartymi w liście apostolskim *Tertio millennio adveniente*. Kościół stanął następnie wobec nowej epoki co do której otrzymał wskazania w liście

apostolskim Novo millennio ineunte, w którym ukazywał wiernym drogę ku przyszłości.

Poprzez Rok Odkupienia, Rok Maryjny i Rok Eucharystii wniósł odnowę duchową w Kościele. Nadał niezwykle impuls kanonizacjom i beatyfikacjom, by ukazać niezliczone przykłady świętości dzisiaj, by były wzorem do naśladowania ludziom naszych czasów. Ogłosił doktorem Kościoła świętą Teresę od Dzieciątka Jezus.

Nauczanie Jana Pawła II jest bardzo bogate. Jako strażnik depozytu wiary z mądrością i odwagą zaangażował się w szerzenie nauki katolickiej dotyczącej teologii, moralności i duchowości, a także przez cały pontyfikat przeciwstawiał się tendencjom sprzecznym z pierwotną tradycją Kościoła.

Wśród głównych dokumentów należy odnotować 14 encyklik, 15 adhortacji apostolskich, 11 konstytucji apostolskich, 45 listów apostolskich, nie licząc katechez wygłoszonych podczas audiencji ogólnych i przemówień wygłoszonych we wszystkich zakątkach świata. Swym nauczaniem Jan Paweł II utwierdzał i oświecał Lud Boży w dziedzinie nauki teologicznej (zwłaszcza w pierwszych trzech wielkich encyklikach – *Redemptor hominis*, *Dives in misericordia*, *Dominum et vivificantem*), antropologicznej i społecznej (encykliki *Laborem exercens*, *Sollicitudo rei socialis*, *Centesimus annus*) moralnej (encykliki *Veritatis splendor*, *Evangelium vitae*), ekumenicznej (encyklika *Ut unum sint*), misjologicznej (encyklika *Redemptoris missio*), mariologicznej (encyklika *Redemptoris Mater*).

Promulgował Katechizm Kościoła Katolickiego, opracowany w świetle Tradycji w autentycznej interpretacji Soboru Watykańskiego II. Opublikował też kilka własnych książek.

Jego nauczanie osiągnęło szczyt w encyklice *Ecclesia de Eucharistia* i liście apostolskim *Mane nobiscum Domine* podczas Roku Eucharystii.

Jan Paweł II pozostawił wszystkim niezwykle świadectwo pobożności, świętości i ojcowskiej postawy.